

utroskaben. Det forekommer modstridende, samtidig med at arbejdsgruppen afviser adgangen til umiddelbar skilsmisse for ægtefæller, der er enige herom, at bevare utroskabsreglen, således som den anvendes i dag.

Heroverfor er det anført, at utroskab formentlig i dag af en betydelig del af den danske befolkning opfattes som en så grov krænkelse af den anden ægtefælle, at det ville føles stødende, om man ophævede den mulighed, den krænkede traditionelt har haft for at få ægteskabet opløst. I modsætning til, hvad der er eller var tilfældet i Norge og Sverige, har reglen i dag en betydelig praktisk anvendelse i Danmark. Når tendensen i øvrigt går i retning af at udvide adgangen til at komme ud af ægteskabet, kan det gøres gældende, at der ikke på et centralt område som det foreliggende bør ske en begrænsning i adgangen til umiddelbar skilsmisse.

Selv om der i arbejdsgruppen har været delte meninger om, hvorvidt adgangen til umiddelbar skilsmisse på grundlag af utroskab bør opretholdes, er utroskabsbestemmelsen medtaget i lovudkastets § 33. Der har i arbejdsgruppen været enighed om, at der er behov for en modernisering af bestemmelsens ordlyd.

Arbejdsgruppens medlemmer er med Ægteskabsudvalget enig i, at den gældende regel i § 37, stk. 2, under alle omstændigheder bør ophæves.

I arbejdsgruppen er der, ligesom der var i Ægteskabsudvalget, enighed om at foreslå adgangen til skilsmisse på grundlag af utroskab i separationstiden ophævet. Den krænkelse, som kan påføres en ægtefælle gennem den andens seksuelle forhold, kan kun betragtes som væsentlig, så længe ægtefællerne lever sammen i ægteskab. Samtidig skaber en sag på dette grundlag uro om de vilkår, der ellers skulle være lagt fast ved separationen. Endelig anvendes muligheden vel ikke sjældent ud fra et fælles ønske om at forkorte den 1-årige separationstid, hvilket der ikke synes at være behov for, når separationstiden for enige ægtefæller foreslås nedsat til 6 måneder.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 33.

Vold

Den gældende lovs § 39 giver en ægtefælle ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har udøvet vold af grovere karakter over for denne eller børnene. Bestemmelsen fik sin nuværende ordlyd ved lov nr. 223 af 22. april 1987. Den blev enstemmigt vedtaget i Folketinget.

Lovforslagets § 34 er i overensstemmelse med den gældende formulering. Der henvises i øvrigt til arbejdsgruppens betænkning side 49.

Bigami

Ifølge ægteskabslovens § 9 må den, som tidligere har indgået ægteskab, ikke indgå nyt ægteskab, så længe det tidligere ægteskab består. Indgås ægteskab i strid med bestemmelsen, kan såvel det nye som det hidtidige ægteskab opløses. Ifølge ægteskabslovens § 23, stk. 1, omstødes et ægteskab, hvis det er indgået i strid med § 9. Dette gælder dog ifølge § 23, stk. 2, ikke, når det tidligere ægteskab er opløst, inden sag er anlagt. Efter den gældende lovs § 36 har en ægtefælle ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har indgået nyt ægteskab i strid med § 9.

Arbejdsgruppen har ikke behandlet omstødelsesreglerne. Derfor har man bevaret den gældende regel om adgang til skilsmisse, når den anden ægtefælle har indgået nyt ægteskab, medens et andet ægteskab endnu består.

Ikke andre skilsmissegrunde

I den gældende ægteskabslov findes der endnu nogle regler om adgang til umiddelbar skilsmisse.

Ifølge den gældende § 35 har en ægtefælle ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle er forsvundet og der er gået tre år, siden den pågældende sidst vides at have været i live.

Efter den gældende § 38 har en ægtefælle ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle med kundskab eller formodning om at lide af kønssygdom, som endnu frembyder smittefare, ved samleje har udsat ægtefællen for smitte. Skilsmisse kan dog ikke kræves, hvis ægtefællen med kundskab om smittefaren frivilligt lod sig udsætte for den.

Ifølge den gældende § 40 har en ægtefælle ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle af en dansk domstol er idømt fængsel i 2 år eller derover. Dette gælder dog ikke, hvis ægtefællen frivilligt har medvirket til den strafbare handling eller samtykket i den.

Efter den gældende § 41 har en ægtefælle ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle lider af sådan sindssygdom, at fortsættelsen af ægteskabet ikke bør fordres og sygdommen under ægteskabet har været i de sidste tre år. Såfremt særlige grunde taler herfor, kan skilsmisse dog gives, selv om sygdommen har været i mindre end tre år.

Om anvendelse i praksis af de nævnte skilsmissegrunde henvises til de talmæssige oplysninger i afsnit 1.2.2.-1.4. i betænkningen side 10-14.